

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

Fremsat den 25. januar 1974 af *Aage Frandsen, Kurt Brauer, Morten Lange og Grete Westergaard.*

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring, jfr. lovbekendtgørelse nr. 389 af 28. juni 1973, hvorefter:

1. Arbejdsformidlingen overgår til fagbevægelsen.

2. Arbejdssøgende ikke er pligtige til at modtage anvist arbejde, der medfører:

a) Urimelig lang befordingstid fra bopæl til arbejdsplads.

b) Bopælsflytning.

c) Arbejdstid mellem kl. 20 og kl. 05, medmindre der er tale om samfunds-nødvendig virksomhed.

d) Mindre betaling end den, der er gældende for den arbejdssøgendes hidtidige fag-område.

3. Arbejdssøgende, der ikke kan anvises beskæftigelse under rimelige forhold (jfr. punkt 2), skal have fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste.

Bemærkninger til forslaget.

ad 1) Med bestemmelsen tænkes der ikke på, at arbejdsformidlingen i enhver henseende skal udføres, som det var tilfældet, før arbejdsformidlingen blev overtaget af det offentlige ved lov nr. 248 af 13. juni 1968.

Det skal overlades til fagforeningerne lokalt at tage stilling til, hvordan formidlingen skal udføres, og i denne forbindelse hvorvidt formidlingen helt eller delvis skal ske gennem de formidlingskontorer, der findes i dag. De nuværende formidlingskontorer vil, hvis administrationen skal overgå til fagbevægelsen, f. eks. kunne bevares som egentlige formidlingskontorer for en del fagforeningers medlemmer, f. eks. mindre lokale fagforeninger, og som ekspertorgan for fagforeningerne, sådan at fagbevægelsen i forbindelse med formidlingen kan råde over ekspertbistand på det juridiske og sociale område, sådan at den arbejdssøgende kan opnå fuld udnyttelse af de muligheder, der ligger i den sociale lovgivning. De større lokale fagforeninger vil formentlig selv kunne foretage den egentlige arbejdsformidling, men kunne have stort udbytte af, at der fandtes et arbejdsformidlingskontor, der råder over ekspertbistand på det sociale og juridiske område.

Da man kan regne med, at en stor del af den egentlige formidling efter forslaget vil foregå i de lokale fagforeninger, vil der ikke længere være behov for så stort et personale på arbejdsformidlingskontorerne, som det offentlige fortsat ifølge forslaget skal finansiere.

ad 2) Da urimelig lang befordingstid, bopælsflytning og nat- og aftenarbejde i mange tilfælde kan skabe personlige og familiemæssige problemer, må det være rimeligt, at den arbejdssøgende ikke mod sin vilje skal være pligtig til at modtage anvist arbejde, der indebærer dette. Nat- og aftenarbejde kan det dog være nødvendigt at anvise, hvor der er tale om samfundsnødvendig virksomhed.

Der kan i den forbindelse henvises til de bemærkninger, der ledsagede SFs forslag til folketingsbeslutning om ændring af arbejderbeskyttelseslovgivningen, som blev fremsat den 23. januar 1973 (Folketingstidende 1972-73, tillæg A. sp. 3755).

ad 3) Da det må være samfundets opgave at sikre, at der er beskæftigelse til alle, skal der også gives fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste, når samfundet ikke er i stand til at anvise beskæftigelse under rimelige forhold.